

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 9.
(vasárnap)**

Szepesy László

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

Énekek: 125,1-2, 694, 647,5, 449,1-5

Lekció: János 21,15-17

Alapige: Máté 22,37-38

*„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elméd-
ből. Ez az első és nagy parancsolat.”*

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert végtelen a Te irgalmad és kegyelmed, és bár „*magasságban és szentségben*” lakozol, de a nyomorulttal is itt a földön, és mindenkivel, akit gyermekedé fogadtál. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt hét napjaiban is a Te gondoskodó szeretetedet tapasztalhattuk meg, akkor is, amikor esetleg fájdalmunk volt, és akkor is, amikor örömünk. Köszönjük Neked, hogy igaz az ígéret, hogy nem hagysz el bennünket sosem, Te hűséges vagy, és magadat meg nem tagadhatod. És köszönjük Neked, hogy igaz ez akkor is, amikor fájdalmunkkal kell Eléd jönnünk, a gyász terhét hordozva, ravatal mellett állva, igaz ez akkor is, amikor betegágyon vagyunk, akkor is, amikor szereteteink szenvednek, vagy éppen küzdünk a mindennapi élet problémáival, saját szívünk bűneivel, vagy éppen örömünk és sikerünk van. Köszönjük, hogy Te úgy vagy velünk, hogy mindezekben osztozkodni akarsz, hogy Veled együtt éljük át és meg mindezeket.

Ezért is magasztalunk Téged, mert Te bűneink ellenére újból és újból keresel, nem változik a Te hűséged felénk. Ezért szeretnénk, Urunk, bűnbánattal Eléd járulni, mert mi nem tudunk így Hozzád fordulni, gyakran elfeledkezünk Rólad, e világnak, életünknek gondjai, terhei annyira lekötik szívünk gondolatait, hogy gyakran Te csak másod-, harmadlagos vagy, vagy még később jutsz csak eszünkbe. Bocsásd meg nekünk, hogy számtalan alkalommal megbántottunk Téged, hogy gyarapítottuk a bűnt napról napra, nem csak úgy, hogy szereteteink, felebarátaink ellen vétkeztünk,

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

de úgy is, hogy Igédet olvasva nem hittük el, vagy éppen nem aszerint éltünk, nem változott meg életünk, szívünk.

Köszönjük Neked, hogy mindazáltal irgalmas és kegyelmes vagy, és mint szerető apa nevelsz bennünket. Köszönjük Neked, hogy nem mondasz le rólunk, hanem jó Pásztorunkként újból és újból utánunk jössz.

Kérünk Téged, hadd legyen ez a mai istentisztelet is a Veled való találkozás alkalma, igéden keresztül beszélj hozzánk, szólíts meg minket, tárd ki a szívünket, adj halló füleket, értő szíveket elfogadni mindazt, amit mondasz. És kérünk, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy az istentisztelet után is Veled maradván Veled élhessünk, és Téged követhessünk. Így kérünk, hogy legyen áldott ez az alkalom, hadd lehessen a mi javunkra és a Te dicsőségedre.

Szent Fiad érdeméért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor valami új dologba, munkába kezdünk bele, vagy éppen valami újat kezdünk el tanulni, akkor először szeretjük a főbb szabályokat, szempontokat megismerni, azokat tisztázni. Ezek gyakran keretbe foglalják a később hallottakat, munkánk ezekre épülhet, segítik megérteni annak lényegét, hogy mit, miért és hogyan teszünk. Például amikor egy új munkahelyen az első napunkat töltjük, akkor a munkatársak, akik velünk foglalkoznak, az alapvető dolgokra, a munkavégzéshez szükséges legfontosabb szabályokra igyekeznek minket megtanítani. Olyanokra, hogy kihez kell fordulnunk bizonyos ügyekkel kapcsolatban, ki az, aki jóváhagyja, vagy éppen ellenőrzi munkánkat, milyen szabályzat szerint kell dolgoznunk, mik a legfontosabb elvégzendő munkák, és ehhez hasonlókat. Ezek a szabályok segítenek bennünket abban, hogy jól végezzük, ami ránk bízott. Vagy egy másik példát hadd mondjak: amikor a gyermekeket a KRESZ szabályaira tanítjuk, arra, hogy biztonságosan közlekedjenek, akkor az elsők között az elméjükbe vessük azt, hogy mielőtt lelépnek az útra, előbb körül kell nézni, és csak utána lépni, mert fontos az elővigyázatosság, és hogy ne menjenek vaktában az útra.

A hívó életben is számos isteni paranccsal találkozhatunk, sok új dolgot kell megtanulnunk, amelyekhez egy egész élet sem elég. De Urunk segíteni és vezetni akar bennünket, hogy sose veszítsük szem előtt a sok parancsolat és rendelet között a leglényegesebbet és legfontosabbat, ezért rangsorolja az Ő parancsait, és szemünk elé akarja hozni a leglényegesebbeket. Tudjuk jól, hogy a nagy parancsolatban ezt a kettőt fogalmazza meg: a legelső, hogy szeresd Istent, és a második, hogy „*szeresd felebarátodat*”. De Krisztus hozzáteszi az első parancsolathoz, hogy „*ez az első és nagy parancsolat*”. De mit jelent ez valójában? Miért első és miért nagy parancsolat? A mai istentiszteleten erre a kérdésre igyekszem az Ige alapján választ adni.

Milyen értelemben mondja tehát Krisztus elsőnek az Úr iránti szeretet parancsát? Először is például idői értelemben, mert megelőzte a Tízparancsolatot, minden más isteni rendelést és törvényt. Mert mikor Isten megteremtette a láthatatlan és látható világot, ezt a parancsot szerves részévé tette mindegyiknek. A világ teremtésének leírásában ugyanis azt olvassuk a Szentírásban, hogy minden, amit Isten teremtett, az jó volt. Ez pedig azt jelenti, hogy Ádám és Éva életében nem volt még jelen a bűn, azaz ők úgy éltek Istennel naponkénti közösséget, és úgy tettek mindent, hogy abban a Teremtőjük iránti szeretet mutatkozott meg, ez határozta meg az életüket. Nem volt

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

szükségük olyan tilalmakra, hogy ne legyenek bálványaid, vagy „*ne lopj*”, vagy „*ne paráználkodjál*”, mert ezeknek a bűnöknek a bűnesetig, az első megkísértésig nem volt reális valószínűsége. Isten szeretete tehát az egyik legősibb parancs és isteni erő ezen a világon, Ő olyan világot teremtett, amelynek ez a szerves részét képezi, hogy a benne élő teremtmények – köztük mi, emberek – szeretetteljes kapcsolatban legyünk a mi Teremtőnkkel. De hadd mutassak rá arra is, hogy ez a parancsolat fog uralomra jutni és érvényesülni az örök életben is, amelyben az Iránta való szeretet fog bennünket majd meghatározni.

Mert az, hogy ez az első parancs az összes közül, hogy „*szerezd az Urat*”, nemcsak a rendelet régiségét, hanem azt is jelenti, hogy örökké érvényben marad és érvényesülni fog, mindig ez lesz az első parancsolat. Az ószövetségi kultuszi törvények megváltoztak az Újszövetség korában, több érvényét veszítette, mert Isten úgymond semmissé tette őket. Például, tudjuk jól, ma már itt a templomban nem kell állatokat áldoznunk. Az apostoli korban adott csodatévő erők ideje is elmúlt, mert nem minden ajándék és törvény örök érvényű, amit Isten ad, de vannak örök érvényű parancsai és törvényei, amelyek sosem múlnak el, és ezek közül is az első és a legfontosabb, hogy „*szerezd az Urat, a te Istenedet*”. Ez minden korban érvényes marad, és örökké az is fog maradni, mert akármennyire is változzon ez a világ, ez a parancs nem veszíti el érvényét. Lehet, hogy a technikai fejlődésmegváltoztatja a világot és az életünket, átalakíthatja otthonainkat (gondoljunk csak vissza, 30 évvel ezelőtt milyen volt egy háztartás, és ma mennyi minden van), megújíthatja az egészségügyet, a közlekedésünket, megváltoztathatja öltözködési, vásárlási szokásainkat, de a sok változás közepette mindig is érvényben fog maradni, hogy nekünk, embereknek az Isten iránti szeretet a legelső és legfőbb kötelességünk, mert ez sose fog elavulni. Sosem nyilváníthatjuk réginek vagy jelentéktelennek ezt a parancsot, mert ez a legősibb, örökké megmaradó út, amit Isten kijelölt a Benne hívőknek, nem mondhatjuk, hogy ez már nem modern.

Továbbá az, hogy ez az „*első parancsolat*”, azt is jelenti, hogy Isten szeretete sorrendileg minden más parancs előtt és fölött kell, hogy álljon. A Róma 13,10 szerint „*a törvény betöltése a szeretet*”. Tehát amikor Isten parancsokat ad nekünk, akkor azt nemcsak azzal a célzattal teszi, hogy valamit megtegyünk, hanem hogy megtanuljuk Őt szeretni. Mert mennyei Atyánk szeretetre akar bennünket tanítani. Mert a bűn többek közt azt is jelenti, hogy szívem szerint hajlandó vagyok Istent gyűlölni, semmibe venni, nem gondolni Rá, elfelejteni, vagy éppen Vele szembemenni, és a saját fejem szerint élni. Bár a legtöbb ember azt hiszi magáról, hogy tudja, mit jelent szeretni, az Ige szerint mégis Istennek kell minket erre a szeretetre megtanítania, mert nincs benne a bűnös emberi szívben. Igen, minden ember szeret valahogyan, az Istenben nem hívó és az Istenben hívó ember is. De ez a valahogyan nem ugyanaz, mint az Istentől jövő szeretet. Az emberi szeretet a bűnös emberi szív produktuma, ami viszont nem azonos azzal, amit Isten nekünk megparancsol ebben a nagy parancsolatban. Tehát amikor Isten törvényeket adott nekünk, azoknak bár több célja is van, de az egyik fő cél ez, hogy megtanítsa minket az Ő szeretetére.

Ez a parancs elsőbbséget élvez úgy is, hogy a legtöbb isteni rendelés az ember-ember közötti kapcsolatot szabályozza: ne hazudjál, „*ne lopj*”, szerezd még az ellenségedet is, imádkozzál érte, „*bocsáss meg*” neki, és még sorolhatnánk. De a nagy parancsolat az ember és a Teremtője közötti viszonyt rendezi, és ez megelőzi a felebaráti szeretetet. Bátran kijelenthetjük, hogy ha környezetünkben mindenkit szeretnénk

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

is (egyébként erre magunktól képtelenek vagyunk), de Istenben nem hinnénk, és Őt nem szeretnénk, akkor hiábavaló lenne a mi szeretetünk. Végig kellene gondolnunk, hogy milyen az a szeretet, amivel másokat szeretünk. Mert az Ige szerint az igazi szeretet forrása Isten maga. És ha én mindenki mást igyekszem szeretni, csak éppen Őt nem, akkor tegyük fel a kérdést, hogy kit nem szeretünk? Az Ige kimondja, hogy ha te nem szereted Istent, akkor nem szereted a jót, nem szereted az igazat, nem szereted az irgalmasságot, és különös módon nem szereted az igazi szeretetet. Mert az Szentírásban Isten azt mondja magáról, hogy Ő maga a szeretet, Ő maga a jóság, Ő maga az irgalom és Ő maga a kegyelem. Ha Istent nem szeretjük, ha Rajta kívül akarunk szeretni, akkor csak mímeljük az igazi szeretetet, nem pedig megéljük azt. Ahhoz pedig, hogy felebarátunkat Isten akarata szerint tudjuk szeretni, előbb Istent magát kell szeretnünk. Mert a felebaráti szeretet az Isten iránti szeretetből származik és következik.

Ebből következik az is, hogy minden jócselekedetünknek ebből az Isten iránti szeretetünkből kellene fakadnia, különben azok – gondoljuk végig – nem tetszenek az Úrnak. Hogyan is tetszhetnének, ha nincs az Iránta való szeretet a tetteink mögött, hanem valami más? Pusztán emberi érzés, önzés, vagy bármi más ok. Hogyan tetszhetne Istennek az ilyen tett és cselekedet? Ismerős igeversek ezek: *„ha jövődöt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok.”* – Súlyos szavak ezek. – *„És ha vagyonomat mind felétegetem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból”* – mondja Pál apostol a szeretethimnuszban (1Korinthus 13,2-3). Jézus Krisztus ugyanerre figyelmeztet minket, hogy Isten nem elégszik meg azzal, hogy a parancsait külsőleges cselekedetekkel próbáljuk megtenni, de nincs mögötte a szívünk, és nincs mögötte az Iránta való szeretetünk. Ezt mondja Krisztus: *„De jaj néktek, farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni”* (Lukács 11,42). Amikor a tett és a szív szétvál, az már nem tetszik az Úrnak. Azt mondja, hogy nem az a baj, hogy próbálsz tenni, hanem az a baj, hogy szív és szeretet nélkül próbálsz. Az Úr iránti tisztelet lényegéhez hozzátartozik a szeretet. E nélkül csak külső formássá, képmutatássá silányul istentiszteletünk. Ha Isten iránti szeretet nélkül vagyunk itt együtt a templomban vasárnapról vasárnapra, akkor énekeink egyszerű dalolászássá válnak, imádságaink csak szép gondolatokká, az Ige hallgatása meg csak egyszerű mentális élvezetté, de nem mutatkozik meg benne az Isten iránti szeretetünk, hogy Neki éneklünk, hogy az Ige előtt azért akarjuk magunkat megaláztatni, és azért akarunk igazat adni, mert szeretjük Őt, és valljuk, hogy Ő igazat mond. Az Iránta való engedelmisségben is, nemcsak a tett a lényeg, hanem az a mögött álló szívbeli indulat is számít, az Úr iránti szeretet. Gondoljunk csak a táluentumok példázatára. A gonosz szolga, bár nem növelte a neki adott táluentumok számát, nem gyarapította a rá bízott vagyont, de nem is veszítette el, elásta, megőrizte. Így bizonyos szemszögből nézve nem lopta meg urát. Akkor mégis mi volt a restségen kívül az ő bűne? Az, hogy nem szerette urát. Mit mond róla a hazaérkező úr? *„Gonosz és rest szolga”*. Miért gonosz? Mert azt mondta uráról, hogy *„uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vettedél”*. Nem szerette, hanem gyűlölte urát, aki erre nem szolgált rá. A többi szolga miért kereskedett a rábízott vagyonnal, és miért

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

igyekeztek azt gyarapítani? Nemcsak a szorgalom miatt, nemcsak az ügyesség miatt, hanem mert szerették az ő urukat! Így van ez a mi engedelmisségünkkel is: azok fognak Isten akarata szerint igyekezni élni, akik szeretik Őt! Mert mennyei Atyánk nem kényszerűségből hozott áldozatokat és cselekedeteket kíván tőlünk, hanem az Ő szeretetét (ahogyan azt a Hóseás 6,6-ban olvassuk).

Első parancsnak mondja Krisztus az Isten iránti szeretetet olyan értelemben is, hogy annak kellene a legfontosabbnak lennie számunkra. Ez alatt arra gondolok, hogy Isten nem véletlenül hangsúlyozza ennek a parancsnak az elsőbbségét, mivel gyakran pont ezt a parancsot felejtjük el és szorítjuk háttérbe. Mert ha őszinték vagyunk magunkkal, akkor igazat kell adnunk Istennek az Ő Igéjében, hogy nem Őt szeretjük elsőként. Fontosabb számunkra önmagunk szeretete, fontosabb a család szeretete, fontosabb ismerőseinknek, vagy e világnak, vagy munkánknak szeretete, és valahol ebbe a sorba középre vagy hátra besoroljuk Istent is, pedig Neki a legelsőnek kellene lennie. És hadd fogalmazzak így: nemcsak elsőnek, hanem mindenben ott kellene lennie, abban, ahogyan magunkat, családjunkat, felebarátunkat, munkánkat szeretjük, mindenben ott kellene lennie az Isten iránti szeretetnek.

Sajnos gyülekezetekkel is gyakran előfordul, hogy hangsúlyeltolódás történik az életükben, és bár sok területen nagyon aktívak a tagok (szeretetszolgálat, hittanoktatás, családokkal, idősekkel való törődés stb.), de az Isten iránti szeretet háttérbe kerül, vagy ahogyan az Ige mondja: meglanyhul vagy meghidegül. Megfontolandó az, amit Krisztus írt az Efézusi gyülekezetnek a Jelenések 2,2-4-ben: *„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és túrérségedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; és terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevéért fáradoztál és nem fáradtál el. De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”* Mennyi döbbenetes jó dolgot sorol fel Krisztus, de mindez a mérleg egyik oldalán van, és nagyobb súlyúnak bizonyul a másik oldal, hogy de a „szeregetted elhagytad”, nem szereted az Urat. Egy ilyen aktív, béketűrő, teherviselő, kitartó gyülekezetet csak dicsérni szoktunk, mégis Krisztusnak a lényeggel, a szeretet hiányával van baja. És hogy ez nem egy elhanyagolható, kisebb bűn, azt megérthetjük az ítéletből, amit előrevetít Krisztus a folytatásban: *„Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz”.* Azaz azt mondja Krisztus a gyülekezetnek, ha nem tér meg, és nem szereti Megváltó Urát, akkor meg fog szűnni a gyülekezet, mert Krisztus véget vet neki. Dicséri a tetteit: *„az előbbi cselekedeteket cselekedd”*, de azt nem, ami mögötte áll: a szeretethiányt. Az első és legfontosabb dolog tehát egy hívő ember és egy gyülekezet életében nem az, hogy nagyon aktív életet éljen, és mindenáron fenntartson bizonyos szolgálatokat, hanem hogy megmaradjon az Isten iránti szeretetben, amiből tetteinek és szolgálatainak fakadnia kellene. Nem szabad a legfontosabbat szem elől téveszteni.

Ugyanígy a magánéletünkben is szeretnünk kell családjainkat, testvéreinket, felebarátainkat, de mindezek előtt és mindezekben az Urat, mert csak az Ő iránti szeretetben tanuljuk meg a többieket is helyesen szeretni.

Mindezek után tegyük fel a kérdést magunknak őszintén az Ige tükrében: számomra az Isten szeretete a legelső és legfontosabb az életben? Mindenki mást és mást szeret a hívő életben: valaki a testvéri közösség miatt jön a gyülekezetbe, valaki az Ige,

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

a Biblia feletti gondolkodás, valaki az énekek miatt, sorolhatnánk. Akármilyen is ragad meg minket, az a kérdés, hogy elvisz-e, elvezet-e minket oda, hogy egyre jobban és jobban szeressük mennyei Atyánkat? Mert megváltásunk célja ez, hogy Istennel boldog, szeretetteljes kapcsolatban éljünk, és ettől vezérelve dicsőítsük Őt teljes szívünkkel, életünkkel. Óh, hányszor bukunk el ebben, és a hitünk sajnos – hadd fogalmazzak így – arról szól és csak arról (és itt a kizárólagosság a rossz), hogy Uram, szeress engem, és nem arról is, hogy Uram, szeretlek Téged. Pedig mind a kettőnek helye van. Isten azért szeret minket, hogy viszontszeretettel válaszoljunk! Megtesszük-e ezt? Mennyire törekszünk erre?

Másodszor arra a kérdésre kell választ találnunk, hogy miért mondja Jézus Krisztus ezt a parancsot nagynak? Most csak néhány rövidebb választ hadd adjak.

Azért nagy ez a parancsot, mert teljes embert kíván. Nemcsak az értelmünkre van szükségünk ahhoz, hogy Istent szeressük, nem emberi ész kérdése megérteni a Bibliát (kell hozzá egy józan paraszti ész is, de nem csak ez), de nem is csak emberi szív, nemcsak az érzések, az indulatok szükségesek hozzá, az állandó lángolás (tudjuk jól, hogy erre egyébként képtelenek vagyunk), hanem Isten az Igében azt mondja, hogy szükség van a teljes szívre, teljes lélekre, teljes elmére és teljes erőre. Azaz Isten teljes valónkat kívánja, hogy mindenünkkel szeressük Őt. Az életben lehet, hogy van számos olyan dolog, amit lehet félgőzzel tenni: elég csak az eszem hozzá, vagy elég csak a kezem hozzá, vagy a szám, hogy tudjak beszélni. Azt mondja az Úr, hogy az Ő szeretete nem ilyen, Ő teljes embert kíván. (Mivel erről már korábbi igehirdetésben beszéltem, ezért most nem részletezném, hogy mindez mit jelent.)

A parancsot nagy volta azt is jelenti, hogy Isten szeretete lefedi nemcsak teljes valónkat, hanem életünk minden területét is. Szeretnünk lehet Őt betegen és egészségesen, örömben vagy gyászban, fáradtan vagy erőtől duzzadva, otthon, munkában, iskolában, gyülekezetben, az utcán, egyedül vagy közösségben, mindenkor és mindenhol. Tehát nincs az életnek olyan területe, pillanata, amelyben ne élhetnénk meg az Úr iránti szeretetet. Másként közelítve a kérdést: hitéletünk nem lehet egy hobbi. A hobbi az, amire éppen annyi erőt fordítunk, és annyi erőt fektetünk bele, amennyi marad a hétköznapi dolgok elvégzése után. A hobbi az, amire vagy fordítunk időt, vagy nem. Istent szeretni azonban nem ilyen, nem lehet időszakos, hanem egész életet átfogó feladat, 24 órás elhívás és kapcsolat Vele, ami teljes odaadást, akadályokkal való állandó küzdelmet jelent.

Nagy parancsot ez, mert nehéz az embernek. És abból is látjuk, hogy miért ez a legnagyobb, mert semmi mást nem támad jobban az ellenség, mint ezt az Istennel való szeretetkapcsolatunkat. A legtöbb kísértés, bűnös vágy és kívánság ezt a szeretetet akarja megcélolni, tönkretenni, ebben akar minket megakadályozni. Gondoljunk Jób történetére. Mi volt a Sátán célja? Hogy Jób az Úr ellen forduljon. Mikor ez elsőre nem sikerült, másodszor az Úr megengedi neki, hogy az egészségét elvegye, és akkor megszólal a Sátán sajnos a feleségen keresztül: „átkozd meg az Istent, és halj meg!” Mire irányul ez, ha nem arra, hogy ne szeresd az Urat? A legtöbb kísértés az életben, még ha nem látjuk is, az Ő iránta való szeretetet próbálja tönkretenni. Pont ezért mindenekelőtt szem előtt kell tartanunk ezt a legelső parancsot, hogy soha semmi se szakítson el minket a Krisztus iránti szeretettől, mert Őt senki nem szakítja el tőlünk.

Továbbá nagy parancsotnak hívja Krisztus az Isten iránti szeretetet, mert ebbe belefoglaltatik az összes többi parancs is. Gondoljunk csak a Tízparancsot első

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

kőtáblájára. „*Ne legyenek neked idegen isteneid*”, ne készíts, imádj és tisztelj bálványokat. „*Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd.*” „*Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.*” Mindezek ennek a nagy és átfogó parancsnak, hogy szeresd a te Istenedet, a részletezése és kifejtése, hogy hogyan tedd azt. De vajon felebarátunk szeretete is nem az Isten iránti szeretetünknek része, nem abból fakad-e? János apostol többször hivatkozik erre az első levelében: „*Az a parancsolatunk is van Őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is*” (1János 4,21). És azt mondja az apostol, hogy „*ha azt mondja valaki, hogy szeretem Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát?*” Isten összeköti a felebaráti szeretetet az Isten iránti szeretettel, mert a felebaráti szeretet az Isten iránti szeretetből fakad, abba foglaltatik bele. És „*mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született*” (1János 5,1). Aki szereti az Atyát, az szereti az Ő gyermekeit is. Belefoglaltatik ebbe a nagy parancsolatba minden más parancsolat, „*szeresd az Urat*” a felebarátaidon keresztül, szeresd az istentiszteleten keresztül, szeresd a munkádon keresztül, szeresd a családon keresztül, mindenben.

Végül pedig azért nagy ez a parancsolat, mert Isten végtelenül hatalmas tettére, megváltásunk munkájára és irántunk való végtelen szeretetére adott válasz. Mert az Isten irántunk való szeretetének mértékét nem lehet kifejezni. Ugyanígy az arra adott választ sem szabad korlátozni. Az Isten iránti szeretet mértékét nem lehet meghatározni, korlátozni, mert annak mindent felül kellene múlnia bennünk, és nem lehetnek határai, mivel az válasz Isten irántunk való végtelen szeretetére. Nagy parancsolat, mert nincsen határa. Nem mondhatod azt, hogy én ezt már elvégeztem, betöltöttem ezt a parancsot. Amint kimondtad, máris megszegted, mert Istent örökké kell szeretni. Nagy a parancsolat, ha alázattal nézzük ezt a kifejezést, azért is, mert meghaladja a mi képességeinket. Egyetlen bűnös ember sem képes Istent ilyen tökéletesen, ilyen minden mértéket felülhaladó módon, elsőként szeretni. Akármennyire igyekszünk is erre, ez meghaladja a bűnös szív képességét, de még az újjáteremtett szívet is. Mert mi, hívők is csak törekedni tudunk erre, de nem tudunk tökéletesen így szeretni. De akármilyen tökéletlenek és bűntől megterheltek is vagyunk, mégis Isten ezt a parancsolatot szabta ki nekünk életünk fő szabályaként, kegyességünk kezdeteként, mert gondoljuk végig: amikor a hívő életünk elkezdődött, nem volt ott ez a szeretet jelen? Nem azt értettük meg, hogy milyen bűnösök vagyunk, de Krisztusban úgy szeretett minket Isten, hogy Őt a keresztfára adta, és az ember, amikor ezt elhiszi, nem elkezd viszont szeretni Istent, és hálát adni Neki? Bárcsak ez ne csak a hit kezdetekor lenne jelen, hanem állandó lenne a mi hitünkben, ez a végtelen nagy szeretet és válasz Isten kegyelmére.

„*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat.*” Isten Szentlelke vesse ezt jól a szívünkbe, és vezessen minket mindennap kegyelméből, hogy ezen az úton járjunk! Adjunk Neki hálát, hogyha tudtuk Őt szeretni, és könyörögjünk azért, legyen imatémánk, hogy Uram, taníts engem az Irántad való szeretetre! És legyen ez vágyunk is, mert ha az Ő kegyelmét és szeretetét látjuk, nem válaszolhatunk másként, csak ezzel a viszontszeretettel. A Szentlélek munkálja ezt bennünk, és teremje meg gyümölcsként.

3. AZ ELSŐ ÉS NAGY PARANCSOLAT

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért a szeretetért, amellyel minket, bűnösöket, Ellened fordulókat és parancsaidat nem követőket szeretsz. Urunk, érthetetlen számunkra, hogy hogyan lehet ez. Csak egy magyarázat van, amit az Ige ad: Te magad vagy az irgalom és szeretet. Köszönjük Neked, hogy Te akkor is hű maradsz, amikor mi hűtlenkedünk, és köszönjük, hogy amikor Tőled eltávolodunk, Te utánunk jössz, ahogy Péter után mentél, és visszahozol bennünket, mint jó Pásztor az eltévedt bárányt. Köszönjük ezt az irgalmadat és kegyelmedet, és szeretnénk, ha felragyogtatnád előttünk végtelen jóságot, kegyelmedet, szeretetedet, váltságművedet, bűnbocsánatodat azért, hogy ezek is ösztönözzenek bennünket arra, hogy egyre inkább Neked éljünk, Neked szánjuk oda magunkat.

Kérünk, bocsásd meg minden tettünket, amellyel vétettünk ez ellen a parancs ellen. Bennünk van, a szívünkben van a hiba, nem Tebenned, mert Te tökéletesen jó és irgalmas vagy. Kérünk Téged, hogy támogass bennünket harcainkban, amikor ezt tűzzük ki célul, egyen-egyenként, de gyülekezetként is segíts, hogy Téged szeressünk. Arra adj figyelő lelket, hogy ne csak a tettek megvalósulását nézzük, hanem a szív odaszántságát, háláját is.

Kérünk Téged, hogy így vezess továbbra is bennünket Igédén keresztül, újítsd meg életünket, ha Tőled eltávolodtunk. És ha gyakorolhatjuk magunkat ebben a szeretetben, azért Neked adunk dicsőséget, mert Szentlelked gyümölcse az mibennünk.

Könyörgünk, hogy támogasd így népünket is, add, hogy Hozzád térjenek minél többen, adj ébredést, hogy meglássák, Te méltó vagy a szeretetre. Könyörgünk egyházunkért, gyülekezeteiért, szolgálókért, vezetőkért egyaránt, add, hogy az evangélium örömhíre terjedjen, és minél inkább Neked odaszánt életek dicsőítsenek Téged.

Könyörgünk beteg, halálra készülő testvéreinkért a betegágyon, Te legyél ott velük, és a Te irgalmad és kegyelmed legyen számukra szilárd alap, mert erős kőszál és vár vagy Te, ahová menekülhetünk minden nyomorúság idején.

Könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik szeretteiktől búcsúztak a héten, vagy veszítették el őket, kérünk Téged, hogy Te legyél az ő vigasztalójuk, hisz Te magad vagy „*a feltámadás és az élet*”. És köszönjük, hogy a nagy mélységekben is hűséges vagy, és nem hagysz el bennünket.

Könyörgünk családjainkért, a házasságokért, kérünk, hogy a sok kísértést és bűnt Te győzd le bennünk, Igéd útmutatását, világosságát pedig add nekünk mécsesként, amely előttünk világítja az utat.

Könyörgünk a gyermekekért, az iskolai oktatásokért, add, hogy a Te Igéd ismeretében, és annak megélésében is növekedhessenek velünk együtt.

Köszönjük Neked, hogy ígéreted szerint velünk vagy az utolsó percig idős korban is, kérünk, támogass mindenkit, aki a Te néped tagja, könyörülj azokon, akik még nem. És kérünk, hogy ahogy ígérted, legyél velünk „*minden napon a világ végezetéig*”, amikor visszajössz, vagy magad mellé veszel bennünket. Köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk arra a napra, és nem félelemmel, Krisztusért. És kérünk, hogy így maradj velünk kegyelmesen minden napon, legyen számunkra ez erő, vigasztalás, reménység.

Krisztusban bízva, kegyelmedre nézve kérünk hallgass meg!

Ámen.